Napsal uživatel Miloš Keller
Čtvrtek, 06 Říjen 2011 22:19

Znáte to: tzv. „zamítnutí odkladem.“ Někdy ale je žadatel urputný anebo zamítnutí odkladem nezná. Pak se ze zamítnutí odkladem stane „mrtvý brouk“ nebo „zarputilé mlčení.“ Ve většině případů se tímto trestá (o kom se nemluví, jako by nežil), ale někdy je možné mlčením jen zbytečně neupozorňovat aby se neškodilo, když věc sama není zlá, jen jaksi… kdesi… cosi… Ano, ***Cosi***. Cosi obtížně uchopitelné a definovatelné. Nevíte, z které strany k tomu přistoupit. Není na tom nic zlého ani dobrého, ale je to takové jako dokonale kulaté a nedostanete se tomu pod kůži, pardon, pod obal.
Tenhle úvodní žvást (no ano, určitě jste si mnozí to samé říkali při čtení předchozího odstavce) jsem prostě sesmolil jako výraz bezradnosti nad Čímsi. „Cosi“ se totiž jmenuje deska **Marka Dusila** .
Osobně jej neznám, poprvé jsem se s ním setkal prostřednictvím Čehosi – tedy jeho CD. Už zelenkavý obal a vesměs rozostřené fotografie v bookletu napovídaly, že o výrazná kontrastní místa bude na desce asi nouze. A ono to tak je doopravdy. V podstatě jednotné monotónní tempo se táhne celou deskou, pokud v okamžiku pauzy mezi písněmi na chvilku přestanete vnímat, záhy se na CD ztratíte. Při jednom z poslechů jsem byl přesvědčen, že hraje čtvrtá písnička a ona už hrála osmá. Marek Dusil bude zpívající muzikant – to je obdoba „mluvícího autora“ – i jemu odpouštíme věci, s vědomím toho, že to o čem mluví, vymyslel, které bychom hlasateli či moderátorovi neodpustili. Nakonec – podobně vypadá průvodní slovo u 90 % kapel. Jenže tady takhle vypadá i zpěv. Marek Dusil je jakoby nezúčastněný, spíše recituje, než zpívá, ale není to stylizace – spíš jako by se styděl a chtěl to mít za sebou. Texty jsou na té hranici, kdy nevíte, je-li to intelektuálno nebo banálno. Buď vás nadzvedne text, nebo pokud jste s textem spokojeni, přednes Marka Dusila. Úplně nejvíc odstrašující je z tohoto hlediska píseň *Déšť*
. Naštěstí je vyvážena skladbou
Strom
, která je v rámci možností desky takřka dokonalá a nic v ní neruší.
Přesto ale deska nevyvolává nevůli. Když jsem přemýšlel, čím to je, že kolegové dávají kolem 6-8 bodů a že ani já nejsem po poslechu popuzen, dospěl jsem k tomu, že to bude instrumentací. Ano, aranže na desce Cosi jsou opravdu Čímsi, nebo spíše Něčím. Snaží se vylepšit mdlý dojem ze zpěvu textů melodií i tempa a popravdě řečeno, dost se jim to daří. Díky tomu má posluchač čeho se chytit, k čemu se uchýlit. Marek Dusil má dobrou doprovodnou kapelu – **Marek Dusil Blend**. To je asi největší poznatek a největší plus z této desky. Nakonec to vlastně není málo. Kdyby byl Marek Dusil písničkář s kytarou, dostal by ode mě tak 1-2 body, teď ve chvíli psaní recenze uvažuji o něčem mezi 5-6 (mrkněte se na hodnocení desek 2010 – tak dlouho mi to trvalo). Taková lehce rocková, lehce popová nerušící kulisa. Nejsem si jist, že to byl záměr, ale dopadlo to tak. Kolega Klokan v hodnocení napsal, že je deska jakoby v mlze. V tomto hodnocení s ním souhlasím. Když přijdou podzimní mlhy, je to hezké. Nicméně celý život v mlze bych trávit asi nechtěl. {desky 784}